

ΑΘΛΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑ

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετέβη ποτὲ μετὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἵνα περιέλθῃ τὰ περίχωρα τῆς Μπέργ-Σαίν-Βινόκ, ὠραιοτάτης πόλεως τῆς Φλάνδρας. Ἦσαν πλέον ἢ ἀπλῶς ἐνδεδυμένοι, ὡς ἄνθρωποι δηλαδὴ ἀποκατεστημένοι ἤδη καὶ μὴ ἐπιδιώκοντες ἐπιδείξεις εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ. Κατὰ τὴν πορείαν, ὁ φέρων ἀμφοτέρους τοὺς ταξειδιώτας ὄνος ἀπώλεσεν ἐν τῶν πετάλων του, ὅταν δὲ οὗτοι παρετήρησαν τοῦτο εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ σιδηρουργείου τοῦ Πέτρου Λαμπρέχτ, ὅστις ἔνεκα τῆς πτωχείας του ὑφ' ὄλων ἐν τῷ τόπῳ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀθλιότης.

Ὁ σιδηρουργὸς ἠσχολεῖτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον του, μόνον σύντροφον ἔχων τὸν κυνά του, Πενίαν καλούμενον, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἐπλησίαζε λείχων τὰς χεῖράς του καὶ λέγων αὐτῷ διὰ τῶν μεγάλων μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν του :

— Θάρρος, κύριε· ἡ ζωὴ ἦν διάγεις εἶνε ἐπίμοχθος, ἀλλ' ὁ πιστός σου φίλος, ἡ Πενία, σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τὸν σιδηρουργὸν ἐὰν ἠυκαίρει νὰ πεταλώσῃ τὸν ὄνον του.

— Εἰσέλθετε καὶ καθήσατε, ἀπήντησεν οὗτος· θὰ σᾶς ὑπηρετήσω ἀμέσως.

Ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ἐκάθισαν, ἡ Ἀθλιότης ἐπετάλωσε τὸν ὄνον των, ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἡ Πενία προσετρίβετο θωπευομένη ὑπὸ τῶν ξένων, πρᾶγμα ὅπερ ἐμαρτύρει μεγάλην ἐκ μέρους τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐκτίμησιν.

— Πόσα σᾶς ὀφείλω; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ σιδηρουργός, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πτωχοτέρους αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε, ὁ τῶν πάντων γνώστης, ἀναγνοὺς εἰς τὴν διάνοιαν τῆς Ἀθλιότητος :

— Ἐπειδὴ εἶσαι τόσο καλὸς καὶ τόσο γενναιοφρῶν, εἶπε, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ κάμῃς τρεῖς αἰτήσεις.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ἡ Ἀθλιότης χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται τί νὰ ζητήσῃ.

— Βεβαίως θὰ ζητήσῃ πρῶτον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐσκέφθη ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Ἐν πρώτοις, ὑπέλαβεν ἡ Ἀθλιότης, ἐπιθυμῶ ἵνα πᾶς, ὅστις ἐν τῷ μέλλοντι καθήσῃ εἰς τὸ μέγα τοῦτο κάθισμά μου, μὴ δύνηται νὰ ἐγερθῇ ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δεκτόν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

— Κατὰ δεύτερον λόγον

— Ἐκλεξόν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος ὑψηλοφώνως τὴν φορὰν ταύτην καὶ σύρων ἐκ τῆς περιχειρίδος τὸν σιδηρουργόν.

— Ἀφήσατέ με καὶ μὴ μ' ἐπηρεάζετε, ἀντεῖπεν ἡ Ἀθλιότης, δὲν ἀρέσκομαι νὰ μ' ἐνοχλοῦν ὅταν σκέπταιμαι Κατὰ δεύτερον λόγον, ἐξηκολούθησε μετὰ

τινα στιγμὴν σιωπῆς, ἐπιθυμῶ ὅπως πᾶς, ὅστις ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ κήπῳ μου καρυᾶς, μὴ δύνηται πλέον νὰ καταβῇ ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δεκτόν, ἐπανελάβεν ὁ Ἰησοῦς.

— Τελευταῖον

— Ἀλλὰ ἐκλεξόν λοιπὸν τὸν οὐρανόν! ἀνέκραξεν ὁ ἅγιος Πέτρος μετὰ τινος ὀργῆς.

— Τελευταῖον, ἐπανελάβεν ἡ Ἀθλιότης χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔχω ἐδῶ μικρὸν βύρσινον θύλακα· ἐπιθυμῶ δέ, ἵνα πᾶν ἀνεξαιρέτως τὸ ἐν αὐτῷ εἰσερχόμενον μὴ δύνηται νὰ ἐξέρχηται ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Καλῶς· τὰ πάντα θὰ γίνουν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ χαιρετήσας τὴν Ἀθλιότητα, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ἀποστόλου τοῦ ἁγίου Πέτρου, μὴ ἀποκρύπτοντος τὴν κατὰ τοῦ σιδηρουργοῦ δυσαρέσκειάν του ἐπὶ τῇ μὴ προτιμήσει τοῦ οὐρανοῦ ἐν ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ.

II

Μῆνας τινὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰησοῦ, οἱ καιροὶ ἐγίναν χαλεποί, ὁ δὲ σιδηρουργὸς περιῆλθεν εἰς μεγίστην ἐνδειαν, ἥτις θὰ ἦτο προσφορωτάτη ἀφορμὴ ἵνα τῷ ἀποδοθῇ ὁ τίτλος ὃν ἔφερε, ἐὰν ἤδη δὲν ἐκέκτητο αὐτόν. Εἶχεν ἤδη κατεργασθῆ τὸ τελευταῖον ἔλασμα τοῦ σιδήρου του καὶ ρίψει εἰς τὴν Πενίαν τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου. Ἡ μαύρη νύξ ἐπήρχετο ἵνα προσθέσῃ ἐπὶ πλέον ζόφον καὶ θλίψιν εἰς τὸ φθίνον σιδηρουργεῖον. Ἀπέθετο τὸ σφυρίον του εἰς τινα γωνίαν καὶ ἐκάθησε σταυροποδητὴ παρὰ τὸν ἄκμονα. Ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ ζητήσῃ καὶ ὀλίγα χρήματα ὅταν διετύπου τὰς τρεῖς αἰτήσεις του, αἵτινες καὶ πληρούμεναι εἰς οὐδὲν ἠδύναντο νὰ τῷ φανῶσιν ὠφέλιμοι.

Ἐνῷ οὕτω ἦν παραδεδομένος εἰς βαθεῖαν ῥέμβησιν, ἠκούσθη κρουομένη ἡ θύρα.

— Εἰσέλθετε! ἐφώνησε χωρὶς τὰ κινήθη.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ἀνὴρ ἀναστήματος μικροῦ καὶ κεκυρτωμένος ὑπὸ τῆς ἡλικίας.

— Ἀθλιότης, φαίνεσαι περίλυπος, εἶπεν ὁ εἰσελθών.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ σιδηρουργός· καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι, ἀφοῦ ἄλλοτε ἦμην πλούσιος καὶ σήμερον εἶμαι πτωχός.

— Ἦσο πλούσιος;

— Τέλος πάντων ἀφοῦ δὲν ἐπέινων, ἦμην βεβαίως πλούσιος.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλη ἡ ἀφορμὴ τῆς θλίψεώς σου; Μπα! εἶνε πάθημα εὐκολώτατα θεραπευόμενον. Δύναμαι νὰ σὲ καταστήσω τόσο πλούσιον, ὅσον δὲν ὑπῆρξεν οὐδεὶς ἕτερος.

— Ἄν τὸ ἔκαμνες αὐτό, θὰ σ' ἐθεώρουν ὡς τὸν πρῶτον καὶ ἰσχυρότατον τῶν ἀνθρώπων.

— Δύναμαι νὰ τὸ πράξω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· μετὰ δέκα ἔτη δηλαδὴ νὰ μοῦ παραδώσης τὴν ψυχὴν σου.

— Εὐχαρίστως, ἀνέκραξεν ὁ σιδηρουργός. Προτιμότερον νὰ πωλήσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον. παρὰ νὰ ταλαιπωρῶμαι καθ' ἅπασαν τὴν ζωὴν μου.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κλείσωμεν ὀριστικῶς τὴν συμφωνίαν;

— Νὰ ὑπογράψης αὐτὴν τὴν περγαμινὴν διὰ τοῦ αἵματός σου.

— Προθύμως.

— Ἡ Ἀθλιότης ἐκέντησεν ὀλίγον τὸν βραχίονά του μέχρι οὗ ἀνέβλυσε σταγῶν αἵματος καὶ λαβῶν ἐξ αὐτοῦ ὑπέγραψε.

Ὁ μικρόσωμος γέρον ἔλαβε τὴν περγαμινὴν καὶ ἀπεμακρύνθη μειδιῶν πονηρῶς, ὅτι ἐκέρδησε μίαν ἀκόμη ψυχὴν.

III

Ἡ Ἀθλιότης εἶχε χρήματα ὅσα ἐπεθύμει. Τὰ θυλάκιά του ἦσαν πάντοτε πλήρη χρυαίου. Ἐτρῶγεν, ἔπινε καὶ ἐτραγῶδει ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀφ' ἐσπέρας μέχρι βαθείας νυκτός· καὶ τὴν ἐπιούσαν ἤρχιζεν ἐκ νέου. Πάντες τῷ ἐμειδιῶν, ἀφ' ἧς τῷ εἶχε πρώτη ἢ Τύχη μειδιάσει. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία του ἦτο πλήρης· κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ. Τὰ δέκα ἔτη παρηλθόν ταχύτατα, ὁ δὲ διάβολος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ὑπὸ μορφὴν γέροντος, ἵνα λάβῃ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀθλιότητος.

— Καθήσατε εἰς τὸ μέγα αὐτὸ κάθισμά μου, εἶπεν ὁ σιδηρουργός ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Σατανᾶς· θὰ ἦσθε κουρασμένοι κατόπιν τόσῳ μακρουτοῦ ταξειδίου καὶ δὲν θὰ ἐκάμνατε ἄσχημα νὰ ἀναλάβητε ὀλίγας δυνάμεις. Ἐχω ἐξαιρετον χοιρομέρι καὶ λαμπρὸν ζῦθον εἰς τὸ ὑπόγειον, περιμείνατε.

IV

Ὁ διάβολος ἐκάθησεν, ἐξήπλωσε τὴν χολὴν κνήμην του καὶ ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον εὐάρεστον συναίσθημα ἀνακουφίσεως ἀπὸ τοῦ καμάτου, διαχεόμενος εἰς ἅπαντα τὰ μέλη του. Ἐνῶ δ' οὗτος, μακαρίως ἀναπαύομενος ἐπὶ τοῦ καθίσματος, διελογίζετο εὐφροσύνως τὸ χοιρομήριον καὶ τὸν ζῦθον, ἡ Ἀθλιότης ἐπλησίασε τὴν κάμινον, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας παχεῖαν σιδηρὰν ράβδον καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Σατανᾶ, συρίζων γνωστόν τινα ἦχον.

— Προτοῦ φάγωμεν τὸ χοιρομέρι, εἶπε διὰ τόνου εἰρῶνικοῦ, ἔχομεν νὰ ἐκκαθαρίσωμεν κάτι ἄλλους μικροὺς λογαριασμούς.

Καὶ ἤρξατο νὰ τύπη τόσον ἀνηλεῶς τὸν Σατανᾶν, ὥστε οὗτος σχεδὸν ἐκινδύνευσε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐπειράθη, τρίζων τοὺς ὀδόντας, νὰ ἐγερθῇ καὶ συλλάβῃ τὴν Ἀθλιότητα, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατος· ἦτον ὡς κεκολλημένος ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

— Ἐλευθέρωσόν με! ἀνέκραξε.

Ὁ σιδηρουργός ὁμως ἐξηκολούθει νὰ τὸν τύπη πάντοτε ἀνηλεῶς καὶ μετ' αὐξούσης δυνάμεως.

— Δι' εὐσπλαγχίαν, φθάνει πλέον!

Ἀλλ' ὁ σιδηρουργός δὲν ἐνόει νὰ παύσῃ.

— Ἐλευθέρωσόν με καὶ σοὶ χαρίζω δέκα ἔτη ἀκόμη.

— Ἴδου ὅπου εἶπες τέλος πάντων καὶ ἓνα λόγον ὀρθόν· τόρα μάλιστα, νὰ σ' ἐλευθερώσω· δὲν σὲ κτυπῶ πλέον. Ἀλλὰ προτοῦ ὀριστικῶς σοὶ ἐπιτρέψω νὰ ἐγερθῆς ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦτο, θέλω ἐπισήμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, ὅτι μοῦ χαρίζεις ἀκόμη δέκα ἔτη καὶ τόσα χρήματα ὅσα ἀπέκτησα ἀπὸ τῆς πρώτης χαριτωμένης ἐπισκέψεώς σου.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀνέκραξεν ὁ χολὸς διάβολος, ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλαγῇ ὡς τάχος τῆς δυσαρέστου θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκετο.

— Ἐχει καλῶς λοιπόν. Τόρα σύρε εἰς τὸ καλόν· εἶσαι ἐλεύθερος, ἀξιότιμε γέρον· σ· α· κ· ἄ· τ· η·.

Ὁ διάβολος ἐγερθεὶς ἀπῆλθε δρομαίως, τρίβων τὰ πλευρά του.

V

Ἡ ζωὴ, ἣν διῆγεν ἡ Ἀθλιότης ἦν διαρκής, γέλως καὶ διασκεδάσεις καὶ τρυφή. Αἱ εὐωχίαι διεδέχοντο τὰς εὐωχίας καὶ αἱ φιάλαι τὰς φιάλας· τὰ ἄσματα ἐπίσης διεδέχοντο ἄλληλα... Ἀλλὰ φεῦ! πόσον ταχέως παρέρχονται τὰ δέκα ἔτη ὅταν εἶναι τις εὐτυχής!

VI

Ἡμέραν τινά, ὅλως ἀπροσδοκῆτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, ὁ σιδηρουργός εἶδεν εἰσερχόμενον, οὐχὶ πλέον τὸν χολὸν γέροντα διάβολον, ὅστις τόσον τὸν ἐφοβήθη, ἀλλὰ ὅμιλον ὄλον δαιμόνων, φερόντων μεγαλοπρεπῆ ζεύγη μακρῶν κεράτων καὶ μηκίστην οὐράν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ἀποτεινὼν αὐτοῖς τὸν λόγον ἡ Ἀθλιότης μετὰ φαινομενικῆς προσηνείας, τὰ καρῦδια εἶνε τόρα εἰς τὸν καιρὸν των, πιστεύω δὲ ὅτι ἐν γλυκῷ καρυδάκι εἶνε καρπὸς ὅσον γλυκὺς τόσον καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν Ἄδην. Ἐάν, ἕως ὅτου ἐτοιμασθῶ διὰ τὸ ταξειδίον τὸ ὁποῖον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ κάμω μαζί σας, ἔχετε τὴν διάθεσιν ν' ἀναβῆτε εἰς τὴν καρυδιάν μου νὰ φάγητε ὀλίγα καρῦδια, ὀρίσατε ἐλεύθερα, ὡς νὰ ἦσθε εἰς τὸ κτῆμά σας.

Οἱ δαίμονες δὲν ἐπερίμενον νὰ τοῖς ἐπαναλάβῃ διὰ τὴν προσφορὰν του· ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἀναρριχηθέντες, εὐρίσκοντο ὅλοι φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ δολίου δένδρου.

VII

Ἡ Ἀθλιότης εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ἀνῆψε τὸ πῦρ, ὅπερ ἀπὸ εἴκοσιν ἡδὴ ἐτῶν διετέλει ἐσβεσμένος, ἐπυράκτωσε μέχρι λευκώσεως τὴν μακρὰν ράβδον ἣτις εἶχεν ἤδη ἐργασθῆ καὶ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ γέροντος διαβόλου, καί, ὀπλισθεὶς διὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου δαυλοῦ, ἤρχισε νὰ κεντᾷ καὶ τύπη ἀνοικτιρμόνως τοὺς ξένους του, οἵτινες ἤρξαντο κραυγάζοντες ὡς κολασμένοι.

— Ἐλεος! μᾶς ἔκαψες, ἔλεος!

Ἄλλ' ἢ Ἀθλιότης δὲν ἔπαυσε τὴν διασκέδασίν του εἰμὴ ὅταν τῷ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἄλλα δέκα ἔτη καὶ νὰ τοῦ δίδουν καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὅσα χρήματα ἐζήτει.

Κλεισθείσης τῆς συμφωνίας, οἱ διάβολοι ἔφυγαν δρομαῖοι, καὶ χωλαίνοντες τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκ τῶν καυμάτων τοῦ δαυλοῦ τοῦ σιδηρουργοῦ.

VII

Ἡ Ἀθλιότης διήλθεν ἐν φαιδρότητι καὶ ἀπολαύσει καὶ τὰ νεωστὶ δωρηθέντα ἔτερα δέκα ἔτη, ἅτινα διέρρευσαν ὡς ὄνειρον. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς προθεσμίας οἱ ἀνδριότεροι τῶν δαιμόνων τοῦ Ἄδου ἐξελέγησαν ὅπως μεταβῶσι καὶ παραλάβωσι τὸν πονηρὸν σιδηρουργόν.

Αὐτὸς ὁ Βεελζεβούλ εἶχε ταχθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάματος.

Ὅταν ἡ Ἀθλιότης εἶδε τὴν φοβερὰν ταύτην συνοδείαν, δὲν ἠδυνήθη πρὸς σπιγμὴν νὰ καταστείλῃ τὸν τρόμον του! Ἀλλὰ καθυσάχασε μετ' ὀλίγον σκεφθεὶς, ὅτι ἡ κουφαλαζονεία καὶ ἡ ματαιότης εἶνε ἡ κακία ἣτις ἀπώλεσε τὸν Σατανᾶν.

— Εἶχον ἀκούσει νὰ διηγῶνται, εἶπεν ἀποστεινῶν ὑπὸ τὸν λόγον πρὸς τὸν Βεελζεβούλ, ὅτι, ἀρκεῖ νὰ θέλητε, καὶ δύνασθε μαγικῶς νὰ καταστήτε τόσο μικροί, ὥστε νὰ δύνηται νὰ σᾶς χωρήσῃ, ὑμᾶς καὶ ὄλους τοὺς ἀξιοτίμους συντρόφους σας, τὸ μικρὸν αὐτὸ σακκίδιον. Καὶ φαντασθῆτε τί ταξίδιον ὅπου θὰ ἐκάμναμεν. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς εἰπῶ· σᾶς ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινῶς καὶ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ φαίνονται πολὺ ὑπερβολικὰ αὐτὰ τὰ μυθολογήματα· ψεύματα; Αὐτὸ δὰ θὰ ἦτον ἐν θαῦμα μοναδικόν. . . . ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κατορθωτόν. . . . Μπᾶ! ποτέ! . . .

Ὁ Βεελζεβούλ ἐδυσπίστει ὀλίγον πρὸς τὸν σιδηρουργόν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὸν δόλον του. Ἐξ ἄλλου ἡ ματαιότης του τὸν ἐσκανδάλισε, καὶ ἐπεθύμει ζωηρῶς νὰ θαμβώσῃ τὸν ἀπιστὸν σιδηρουργόν, ὅστις ἐτόλμα σχεδὸν νὰ τοὺς ἐξουθενῇ, διστάζων περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ θαύματος τούτου.

Ἐνευσε διὰ τοῦ τοῦ κανθοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τοὺς λοιπούς, καὶ μετ' ὀλίγον ὄλοι οἱ δαίμονες καὶ πρῶτος ὁ Βεελζεβούλ εἰσεπήδησαν ἐν τῷ σακκιδίῳ, ὅπερ εὐθὺς ἡ Ἀθλιότης ἐκλείσει περιδέσας σφιγκτά.

— Τώρα ὅπου εἴθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, γενεὰ κερρασφόρε, νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ καλοπεράσετε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀθλιότης σπεύδων εἰς τὸν ἄκμονα.

Ἐθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ σακκίδιον καὶ δραξάμενος διὰ σπιθαρᾶς χειρὸς τὸ βαρὺ του σφυρίον ἤρχισε νὰ κοπανίζῃ τοὺς ταλαιπώρους δαίμονας.

Εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ βαρυτάτου σιδήρου, ὀρμητικῶς καταφερομένου, ἐπλατύνθησαν ὡς πλάκες.

Ἐκραύγαζον καὶ ὠλόλυζον οἱ δυστυχεῖς μετ' ἡντινὰμιν πᾶσαν τῶν πνευμόνων των ζητρῶντες οἶκτον καὶ ἔλεος.

— Καὶ δὲν ὠρύεσθε ὅσον θέλετε; νομίζετε ὅτι με

συγκινοῦν οἱ ὀλολυγμοὶ σας; Ἐγὼ θαρρῶ πῶς τραγωδεῖτε.

— Ἐλεος! χάριν! Εὐσπλαγχνίσου μας.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσθε. Μοῦ ἐσώθη τὸ ἔλεος, ὅταν ἀγοράσω σᾶς δίδω. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς ἀστειότητας. Εἶχον προνοήσει νὰ βάλω ἰδιαιτέρως ὀλίγα χρηματάκια· θὰ περάσω μετὰ αὐτὰ ὅσον καιρὸν θέλω ἐγώ, καὶ ὅταν μοῦ ἔλθῃ ἡ ὄρεξις ν' ἀποθάνω, τότε σᾶς πέρνω μαζί μου. Καὶ τοιουτοτρόπως, ἐνῶ θὰ σᾶς κρατῶ αἰχμαλώτους ἐκεῖ μέσα πρὸς ἀσφάλειάν μου, συγχρόνως θὰ κάμω καὶ ἐν μέγα καλὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, διότι δὲν θὰ ἦσθε ἐλεύθεροι νὰ κακοποιήτε διαφοροτρόπως τοὺς ὁμοίους μου.

Καὶ ἔβαλε τὸ σακκίδιον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

VIII

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης σπουδαῖα καὶ παράδοξα πράγματα ἤρχισαν νὰ συμβαίνουν ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ ἐν πρῶτοις, εἰς τῶν φίλων τῆς Ἀθλιότητος ἦλθε νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ ἑκατὸν χρυσᾶ σκουδα τὰ ὅποια τῷ εἶχε κλέψει πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ παιγνίδιον.

Συγχρόνως ἤρχισε καὶ ὁ οἰνοπώλης νὰ τῷ πωλῇ ἀγνὸν ἐκ σταφυλῶν οἶνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν πρᾶγμα ἔχει δύο ὄψεις, ἡ ὠραία οἰνοπώλης δὲν τῷ ἐμειδία πλέον, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐστραμμένα πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα.

Οἱ τοκογλύφοι δὲν ἐδάνειζον ἐπὶ τόκῳ ἀνωτέρω τῶν ἐξ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν διήρχοντο τὰς νύκτας των εἰς πότους καὶ παίγνια, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔτρωγον πλέον ἢ μόνον ὅσον τοῖς ἤρκει διὰ νὰ συντηρῶσι τὴν ζωὴν των, δὲν ἠσθένουν.

Συνεπῶς οἱ ἰατροὶ κατεστράφησαν.

Ἐπειδὴ δὲν ἐκλεπτον πλέον οὔτε ἐφόνευον, οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταὶ ἐπίσης κατεστράφησαν.

Ἐπειδὴ δὲν ἐπολέμουν πλέον, οἱ στρατιωτικοὶ δὲν εἶχον οὔτε μέλλον οὔτε προαγωγὴν.

Αἱ γυναῖκες ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἐρωτότροποι, κακόλογοι, τοῦ συμφέροντος, ἄσωτοι, λαίμαργοι, δόλια καὶ ἐγένοντο ὑποφερταὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοὺς συζύγους των.

Ἡ ζωὴ εἶχε καταντήσει φρικτῶς μονότονος.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ πόθεν προήρχετο ἡ παροιμιώδης αὕτη ἀρετὴ, ἀπεχθεστέρα καὶ τῆς μᾶλλον εἰδεχτοῦς κακίας, τῆς ὁποίας τουλάχιστον εἶνε γνωστὰ τὰ αἴτια καὶ ἐγγὺς τὸ τέλος.

Εἶχον ἐπὶ τούτῳ διορίσει Ἐπιτροπὰς, αἵτινες, ὅπως ὄλαι αἱ Ἐπιτροπαὶ τοῦ κόσμου, ἔκαμαν μίαν τρύπαν εἰς τὸ νερό. Ὅλαι ἐπιστοποιοῦν τὴν ὑπαρξιν τοῦ κακοῦ, ἀλλ' οὐδεμία ἠδυνήθη νὰ ἐξεύρῃ τὸ πρὸς καταπολέμησίν του φάρμακον.

Εἶχον προκηρύξει ἀμοιβὰς δι' ὃν τινα ἤθελεν ἀνακαλύψει νέαν τινὰ κακίαν, ἔστω καὶ ἐλαχίστην.

Ἐγραψαν τόμους ὀλοκλήρους κατὰ τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἄλλοτε ἔγραψαν κατὰ τῆς κακίας, πλήρεις γραμμάτων, ἀληθῶς, καὶ φράσεων, ἀλλὰ . . . φεῦ! κενούς ἰδεῶν.

X

Ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας, ὅστις ἐβασίλευε καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ παράδοξα ταῦτα φαινόμενα, πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ μετέβη τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ περιώνυμός τις καλίφησ τῶν «Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν», τούτέστιν ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὰς πλείστας τῶν πόλεων τοῦ ἄγνωστος.

Ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ σιδηρουργείου τῆς Ἀθλιό-
τητος, ἀκούσας τρομερὸν θόρυβον καὶ ἀλαλαγμὸν, εἰ-
σῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ἠρώτησε τὸν σιδηρουργόν.

Ἡ Ἀθλιότης εἰδείξεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τὸ βύρι-
νον σακκίδιον καὶ τῷ διηγήθη συγχρόνως ἅπασαν τὴν
ἱστορίαν.

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἀφοῦ ὁ σιδη-

ΜΙΔΑΑΤ ΠΑΣΑΣ

(Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν πολιτικὸς τῆς Τουρκίας).

ρουργὸς ἐτελείωσε, τῷ ἐγνώρισε, πρὸς μεγίστην του ἐκ-
πληξιν, πόσων κακῶν εἶχε γίνεи πρόξενος δεσμεύσας τοὺς
δαίμονας.

Διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος του ν' ἀπολύσῃ τοὺς
κερασφόρους δεσμώτας του, ὁ σιδηρουργὸς δὲν ἠμέλησε
ν' ἀκυρώσῃ ὀριστικῶς τὸ συμβόλαιον δι' οὗ ἐπώλει τὴν
ψυχὴν του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἄφθονα πάλιν χρήματα ἐφ'
ᾧρου ζωῆς. Ἀφοῦ δ' ἔλαβε πάντα ταῦτα, τότε μόνον
ἠλευθέρωσε τὸν Βεελζεβούλ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ.

Μόλις ἠνέωξε τὸ σακκίδιον καὶ πάραυτα τὸ σμῆνος
τῶν σατανᾶδων ἔφυγεν ἐντρομον ὡς ἀστραπή, χωρὶς οὐ-
δεὶς νὰ στρέψῃ κἂν νὰ ἴδῃ ὀπισθεν, ὡς ἂν ἐδιώκοντο ὑπὸ
τῆς ρομφαίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

XI

Καὶ πάραυτα αἱ κακίαι ἤρχισαν αὖθις νὰναθάλλωσι
καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο εὐτυχής!

XII

Ὁ σιδηρουργὸς ἔζησεν ἐκ νέου βίον πρίγκηπος, ἢ δὲ Πενία, ὡς τὰ ἀβροδαίαιτα ἐκεῖνα κυνάρια τῶν πλουσίων δεσποινῶν, διεβίωσε τρυφηλότατα ἐπίσης ἐν μακαριότητι.

Ἄλλὰ τοιοῦτος εἶνε ὁ νόμος τῶν ἐγκοσμίων· νὰ βαρύνηται τις καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτήν, ὅταν παρατείνηται ἐπὶ πολὺ.

Ἡ Ἀθλιότης ἐπόθησε ν' ἀποθάνῃ. Αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ὀλίγον πάσχοντα μετεκαλέσατο τὸν καλλίτερον τοῦ τόπου ἰατρόν, ὅστις, μὴ ἐννοῶν νὰ παραβῇ τὸ πρόγραμμά του, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ μὲ τὸ διαβατήριόν του διὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἄφοῦ ἀπέθανεν ὁ σιδηρουργός, παραλαβὼν τὸν πιστόν του κῦνα, ὅστις οὐδαμοῦ ἐνόει νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, μετέβη διὰ πρώτης εὐκαιρίας εἰς τὸν Παράδεισον.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ κλειδοκράτωρ τοῦ Παραδείσου ἀπόστολος Πέτρος εἶχε τὴν μνήμην ἰσχυράν, καὶ ὅταν εἶδε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ σιδηρουργοῦ, τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσειάν του ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν προτροπὴν του τότε, τῷ εἶπε ψυχρῶς:

— Ὅταν ἠδύνασο, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλήν μου, ν' ἀποκτήσῃς θέσιν ἐν τῷ Παραδείσῳ δὲν με ἤκουσας, γέρω-πείσματάρη· λοιπὸν τώρα μεῖνε ἔξω. Δὲν σοὶ ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον.

Καὶ χωρὶς κανὲν ἄλλο φιλοφρόνημα νὰ συνοδεύσῃ τοὺς πικροὺς τούτους λόγους του, ἐκλείσσε μεθ' ὀρμῆς τὴν θύραν, κλειδῶσας ἀσφαλῶς ἔσωθεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν Ἀθλιότητα, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἀμετατρέπτων γεγονότων πρέπει τις νὰ ὑποχωρῇ.

Ἐσπευσε λοιπὸν πρὸς τὸ Καθαρήριον.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε θέσις δι' αὐτόν, διότι δὲν εἶχε μικρὰ ἀμαρτήματα πρὸς ἐξίλασμον καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν δεχθῶσι.

— Δὲν μοι μένει πλέον παρὰ ἡ Κόλασις, ἐπιθύρισε ἀναστενάζων ἡ Ἀθλιότης καὶ ἔφερε τὰ βήματά του πρὸς τὸν Ἄδην.

Φθὰς πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σατάν, ἔσυρε τὸν ἀναγγελτήριο θύμιγγα καὶ μετ' ὀλίγον ἰσχνός, ὡς ἀράχνη, διάβολος, ἐκπληρῶν χρέη θυρωροῦ, ἤνοιξε μικρὸν θυρίδιον ἵνα ἐρωτήσῃ τίς ἦν ὁ ἐπισκέπτης καὶ τί ἐζήτη. Μόλις ὅμως ἀνεγνώρισε τὸν τρόπον καὶ φρίκην ἐμπνεύσαντα τοῖς διαβάλοις πᾶσι πανοῦργον σιδηρουργόν, σχεδὸν ἐνεκρώθη ἐκ τοῦ φόβου καὶ πεσὼν χαμαὶ ἔκραζε γοερῶς.

Προσδραμόντων εἰς τὰς φωνὰς του διαφόρων διαδόλων, δαιμόνων καὶ σατανάδων, τοῖς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ τρομερός καὶ πανοῦργος σιδηρουργός τοῖς ἔκρουσε τὴν θύραν, τίς οἶδε τί βυσοδομῶν κατ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ φόβος εἶνε, φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς δαίμοσιν εὐμετάδοτον αἴσθημα, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἰς τὴν Ἀθλιότητα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κόλασιν.

Ἄφοῦ ἐπὶ πολὺ μάτην ἀνέμεγεν ἐλπίζων ὅτι θὰ τῷ ἦνοιγον, ἡ Ἀθλιότης ἀηλιπίσθη ἐν τέλει, καὶ ἀκο-

λουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του κυνός, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ ἀφιλοξένου ἐκεῖνου μέρους.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἀθλιότης καὶ ἡ Πενία εὐρίσκονται διαρκῶς εἰς τὸν κόσμον τούτου.

(Φλαμανδικὴ παράδοσις. Μετάφρασις Ἰ. Στρατηγοπούλου.)

ΠΕΝΘΕΡΑ ΠΕΡΙ ΝΥΜΦΗΣ

(Ἐπιστολή.)

Κατ' ἀρχὰς καὶ πρὸ παντός ἄλλου, πρόσδεξαι τὰς εἰλικρινεστέρας εὐχὰς μου, ἀγαπητὴ φίλη. Νυμφεύετε τὸν υἱόν σας, τὸν Μάξιμόν σας, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν· τὸ πᾶν φαίνεται ἠνωμένον εἰς τὴν σύζευξιν ταύτην διὰ τὰς εὐχαριστήσας, καὶ θὰ φυλάξητε ὑπὸ τὴν στέγην σας τὸ νέον τοῦτο ζεῦγος.

Ἡ τόσον φιλόστοργος καὶ εὐγενὴς καρδιά ὑμῶν εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς φιλάτης ταύτης οἰκογενειακῆς ζωῆς. Εὐφραίνομαι ὡς ὑμεῖς, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος. Ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη ζωὴ, καθ' ἣν ὁ Φιλήμων καὶ ἡ Βαυκίς, ἢ δρῦς τοῦτέστι καὶ ἡ φιλύρα, θὰ συνενώσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν των τοὺς νέους ἀνθοστολίστους κλώνας των, καὶ ἥτις προστατεύει καὶ προφυλάττει αὐτούς, ὡφείλε νὰ εἶνε θελκτικὴ· εἶνε αὕτη ἡ Ἐδέμ, ὡς ὡφείλε νὰ ἦ. Ἡ τελειότερα ἀρμονία ἔδει νὰ ἐνυπάρχῃ μεταξὺ ἐκείνων οἷτινες ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰς αὐτὰς συμπαθείας· ἀλλ' ὁ ὄφις διολισθαίνει καὶ εἰς τὸν Παράδεισον αὐτόν· ἀμφότεραι, ἀφικόμεναι εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ἡλικίαν, ἠκούσαμεν τὰ παράπονα τῶν δυσηρηστημένων κατὰ τῶν νυμφῶν των πενθερῶν, καὶ ἐξ ἄλλου τῶν νυμφῶν ἀσχαλλουσῶν κατὰ τῶν πενθερῶν των καί, ὡς ὁ ἀγαθὸς Ἑρρῖκος ὁ ΙΣΤ'. ἀκούσας δύο ἀντιδικῶν, εἶπομεν καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων: «ἔχουσι ἀμφότεραι δίκαιον!» Ἀλλ' ἂς προσθέσωμεν: «Ἀμφότεραι ἔχουσι ἄδικον!» Καὶ ἰδοὺ διατὶ. Εἰμί πεπεισμένη, ὅτι εἰς τὰς διαπληκτιζομένας ταύτας καὶ θλιβερῶς ταρασσομένας οἰκογενείας ἐνεφώλευσάν ποτε ἐξαιρετοὶ διαθέσεις, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότης, ἡ φιλαυτία καὶ ὁ προσωπικὸς ἐγωϊσμός ἐξηφάνισαν τὸ πᾶν· ἡ διχόνοια, αἱ ἐριδες καὶ αἱ ἀντιπάθειαι ὑπεισήλασαν εἰς τὴν σκιάν των οἰκογενειακῶν τούτων δένδρων, καί, ὡς γνωστόν, ἡ σκιά εἶναι συχνάκις μὲν προσηνῆς ἐνίοτε ὅμως ἀπαισία. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν, ἵνα ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη ζωὴ καταστῇ ἡρεμος καὶ ἀπηλλαγμένη πάσης διενέξεως, ὅπως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, οὐδὲν ταραττῇ τὴν μεταξὺ πενθερᾶς καὶ νύμφης ἀρμονίαν; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς ἰδέας μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, μολονότι, ἵνα ρυθμίσητε κανόνα τοῦ φέρεσθαι, δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἀντλήσητε ἐκ τῆς καρδίας σας, τῆς τόσον καλῆς καὶ τόσον πραείας!

Ἡ πραότης! αὕτη, κατ' ἐμέ, εἶνε ἡ κυρία ἀρετὴ ἥς δέον νὰ ἐμφορῶμεθα εἰς τὰς μετὰ τῶν νυμφῶν ἡμῶν σχέσεις. Μᾶς ἔρχονται ὅλως νεαραί, ἀνατεθραμμένα με ἄλλας ἰδέας καὶ ἄλλας ἔξεις, καί, ἵνα εἶπω εἰλικρινῶς, ὅσον ἀξιαγάπητοι καὶ καλαὶ καὶ ἂν ᾧσι, θὰ ἔχωμεν πάντοτε νὰ ὑπερνικήσωμεν δυσκολίαν τινὰ ἵνα ἀγάγωμεν τὴν πρὸς